

[Aksel Larsen.]

at man bør udskyde revisionen endnu et par år, ikke får nogen beretning om, hvordan loven har virket.

Derpå til spørgsmålet om lovforslagets § 4. Herom siger udvalgets ærede ordfører, at det er jo klart, at denne lov ikke kan sætte en traktat, Danmark har sluttet, ud af kraft, og det er derfor givet, at det bliver den såkaldte overenskomst i henhold til Den nordatlantiske Traktat mellem regeringerne i kongeriget Danmark og Amerikas Forenede Stater om forsvaret af Grønland, der bliver gældende. For at præcisere dette foreslår man oven i købet et nyt stk. 4 til § 4, hvor man udtrykkeligt siger, at anvendelsen af reglerne i stk. 1—3 begrænses ved de i folkeretten anerkendte undtagelser. Jeg er lige ved at beklage, at jeg ved første behandling har nævnt denne sag, for hvis jeg ikke havde nævnt det, hvis jeg havde tiet stille under sagens behandling i folkettinget, kan det godt være, at man ikke havde indføjet dette nye stykke, og så var der, såvidt jeg forstår på betænkningen og den ærede ordfører, et spinkelt håb om, at domstolene ville sige: nej tak, det er loven, der gælder — at de ville drage en meget fornuftig modsætningsslutning fra den almindelige danske straffelov. Jeg tror ganske vist ikke, at det er noget særlig solidt at bygge på, så jeg er kun lige ved at beklage, at jeg nævnte det.

Jeg må have lov at sige, at hvis man lader bestemmelserne i traktaten være gældende, så bliver det altså, som der står i traktaten, sådan, at regeringen i Amerikas Forenede Stater skal have ret til at udøve udelukkende jurisdiktion over de forsvarsområder i Grønland, for hvilke den har ansvaret ifølge artikel 2, stk. 3, med hensyn til enhver forseelse, som måtte blive begået i Grønland af det førnævnte militære eller civile personel eller af medlemmer af deres familie såvel som af andre personer indenfor de nævnte forsvarsområder undtagen danske statsborgere. Med andre ord: også hvis de pågældende udenfor de mili-

tære territorier, man har lånt eller lejet amerikanerne, begår kriminelle forbrydelser, begår lovovertrædelser i Grønland, så skal besættelsesmagten have jurisdiktionen. Det gælder oven i købet for medlemmer af deres familier, selvom de kun i egenskab af familiemedlemmer opholder sig i Grønland. Det er udvalgets mening, det er regeringens mening.

Må jeg tillade mig heroverfor at erindre om, hvad der blev sagt fra ordførerens parti med meget stor styrke i foråret 1953. Under diskussionen om eventuel stationering af amerikanske tropper i Danmark proklamerede socialdemokratiet offentligt og officielt, bl. a. ved det ærede medlem hr. Alsing Andersen, at hvis det kom dertil, at vi i kraft af omstændighederne godkendte en sådan stationering af fremmede tropper i Danmark, så blev det under alle omstændigheder med dansk jurisdiktion, og at dette var et fra det danske socialdemokratis side absolut ufravigeligt krav.

Nu forkynder man ofte nok — og muligvis i formel overensstemmelse med love og paragraffer og forfatning — at Grønland efter den nye grundlovs ikrafttræden er en ligeberettiget del af Danmark, det er ingen koloni, det er Danmark. Socialdemokratiet, som har regeringsmagten, og til hvilket parti udvalgets ærede ordfører hører, erklærede kategorisk, da det drejede sig om stationering af fremmede tropper i Danmark, at der skulle være dansk jurisdiktion. Hvordan vil man så forklare, at såsnart det foreligger i praksis, så forlader man denne, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen har erklæret, absolut ufravigelige betingelse og siger: så skal amerikanerne selvfølgelig have jurisdiktionen ikke bare på deres baser, ikke bare indenfor deres militære områder, men over hele landet. Jeg vil gerne vide, hvordan man bringer disse opfattelser i overensstemmelse med hinanden. Subsidiært ønsker jeg at vide, hvilken forklaring man vil give på, at man så hurtigt forrådte denne absolut ufravigelige betingelse, eller at man endnu hurtigere glemte sine